

Prædiken til 6. søndag efter Trinitatis

Matt. 19,16-26

Anden tekstrække

Dette hellige evangelium skriver evangelisten
Matthæus:

Og se, der kom en hen til Jesus og spurgte: »Mester, hvad godt skal jeg gøre for at få evigt liv?« Han svarede ham: »Hvorfor spørger du mig om det gode? En er den gode. Men vil du gå ind til livet, så hold budene!« Han spurgte: »Hvilke?« Jesus svarede: »Du må ikke begå drab, du må ikke bryde et ægteskab, du må ikke stjæle, du må ikke vidne falsk, ær din far og din mor!« og: »Du skal elske din næste som dig selv.« Den unge mand sagde: »Det har jeg holdt alt sammen. Hvad mangler jeg så?« Jesus sagde til ham: »Vil du være fuldkommen, så gå hen og sælg, hvad du ejer, og giv det til de fattige, så vil du have en skat i himlene. Og kom så og følg mig!« Da den unge mand hørte det svar, gik han bedrøvet bort, for han var meget velhavende. Og Jesus sagde til sine disciple: »Sandelig siger jeg jer: Det er vanskeligt for en rig at komme ind i Himmeriget. Ja, jeg siger jer, det er lettere for en kamel at komme igennem et nåleøje end for en rig at komme ind i Guds rige.« Da disciplene hørte det, blev de meget forfærdede og sagde: »Hvem kan så blive frelst?« Jesus så på dem og svarede: »For mennesker er det umuligt, men for Gud er alting muligt.«

Matt 19,16-26

Når man bliver forældre, så bliver man straks yderst inkonsekvent.

”Far, må vi ikke nok få nogle flere lakridser?”

”Nej, det er totalt udelukket!”

”Åh, må vi ikke nok?”

”Hør lige her, når jeg siger nej, så mener jeg nej.”

”Må vi ikke godt få lidt flere lakridser, søde far – please?”

”Nå, så pyt da, men kun tre håndfulde hver. Så er det også slut.”

Dialogen er ikke fri fantasi, jeg gætter på, at de fleste i kirken kender til situationen og til at blive tvunget til kompromis eller afsløret i inkonsekvens. Tænker man nøje over det, så vil mange opdage, at det ikke kun er børneopdragelsen, som er fyldt med inkonsekvens.

Også arbejdslivet kan være det. Man brokker sig over arbejdets belastningsgrad. Man mangler tid til familien og fordybelsen. Hvorfor finder man sig ikke et mere overkommeligt job? Eller køber et billigere hus og på den måde får bedre tid til børnene og større overskud i finanserne?

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 836, 125. årgang
Juli 2024
ISSN 0901-2214

Så kan det meget vel hælde, at ens øjne begynder at flakke, for så ringe er det nu heller ikke at gå på arbejde og tjene gode penge, men det betyder samtidig, at tiden i hjemmet og med familien bliver mindre.

Mon ikke menneskeslægten altid har kendt til dette dilemma? Alt det, som gør os inkonsekvente. Vi vil alle gerne have et rent miljø, men vil også gerne på ferie. Hovedparten af danskerne er folkekirkemedlemmer, men det er ikke majoriteten, hvis skygge rammer kirkedøren søndag formiddag.

Så det mest konsekvente ved vores tilværelse er, at den ene inkonsekvente handling følger lige efter den anden.

Det giver et godt afsæt for at forstå den unge mand, vi møder i dagens evangelium. Læg mærke til, at han gerne vil tilslutte sig Jesus og hans budskab. Samtidig er han imidlertid heller ikke utilfreds med sit liv og slet ikke med den velstand, der følger med hans nuværende eksistens. Vi kunne sige: velstanden har stor magt over ham. Så da Jesus foretager en prøveboring, ved den unge mand ikke helt, hvad han skal vælge: Jesus eller velstanden. Helst begge dele, og han må gå bedrøvet bort.

Jeg kan godt genkende mig selv i ham, for sådan er vi tit inkonsekvente.

Vi vil flere ting på en gang og bliver fortvivlede, når det ikke kan lade sig gøre, men det er måske en forkert reaktion, for hvis man læser Det Nye Testamente, så taler meget for, at Frelseren selv var inkonsekvent.

I husker måske historien om den kanaanæiske kvinde, der havde en syg datter. Først siger Jesus nej til at helbrede datteren. Hun hører jo ikke med til det udvalgte folk. Så sker der det, at kvinden plager og tigger om, at Jesus skal efterkomme hendes ønske, og det ender med at han giver efter. Jo, den er god nok: Jesus ændrer mening. Sådan er den almægtige skaber guddommelig inkonsekvent.

For som skrevet står i Korinterbrevet: kærligheden tror alt, håber alt, udholder alt. Ja, egentlig kunne vi vel have det oversat med: Kærligheden gør os inkonsekvente.

Og når vi engang selv skal stå ansigt til ansigt med Gud, mon så ikke også vi vil gøre det i troen på, at Han i sin kærlighed er lige så inkonsekvent, som vi har været det igennem i vores liv, eller at selv om vi måske ikke har det store at vise frem, så kan vi regne med, at Guds kærlighed ikke blot tror alt, håber, udholder alt, men at den er inkonsekvent ud over alle grænser.

Den rige mand, der kom til Jesus, kom beslutsomt og energisk og spurgte: ”Mester, hvad godt skal jeg gøre for at få evigt liv?” Oversat til nudansk: ”Hvad skal jeg give for det? Hvad koster det?”

Jesus lader ham løbe linen ud. For Jesus peger allerførst på noget, han faktisk kunne gøre: ”Vil du gå ind til livet, så hold buddene!”

Men allerede her opstår måske et problem. I kender måske historien om den gamle Anton. Han var gået på pension og sad nu og ryddede op i sine gamle sager og faldt over sin barndoms katekismus. Anton satte sig ned og læste i den og blev mere og mere bekymret. Panden blev i stadig stigende grad rynket, efterhånden som han læste igennem de 10 bud. Da han nåede til enden, undslap der Anton et lettelsens suk: ”Ja, jeg har da i alt fald aldrig slået nogen ihjel!”

Det er på en måde sjovt, for dermed når Anton til et resultat, som mange mennesker vil nå til, hvis de gennemgår buddene ét efter ét og ransager deres samvittighed.

Men selv om Vorherres første indskydelse måske er at gi’ os et spark bagi, så er evangeliet løftet om, at det i stedet er et kærligt klap, vi får. En fransk konge skal engang have sagt, mens han blev kronet: ”De tre håndfulde vand, som en gang blev øst over mit hoved, er kostbarere end den krone, jeg nu

bærer på mit hoved”. Sådan taler den sande selvindsigt, der ved at alt til syvende og sidst står i Gud Faders hånd – og at det er en lykke, at det er sådan. Men har vi altid blik for de velsignelser, som Gud sender til os her i livet?

Der findes en lille fortælling om en hr. Jensen, der dør og kommer op i himlen. Skt. Peter venter ved porten for at vise ham rundt. Imellem de gyldne gaders fortryllelse, de smukke boliger og englernes kor, som Peter viser ham, bemærker Jensen en bygning, der ser ejendommelig ud. Han synes den minder om et kæmpestort varehus – for der er ingen vinduer og blot en enkelt dør. Men da han beder om få lov at se huset indvendig, tøver Peter: ”Du vil bestemt ikke bryde dig om at se, hvad der er derinde.” Hr. Jensen undrer sig, for der kan da ikke være hemmeligheder i himlen? Så hvilken forunderlig overraskelse mon befinder sig bag væggene dér?

Efter den officielle rundvisning, undrer Peter sig fortsat, hvorfor han beder om at få lov til et kig indenfor. Så giver Peter sig. Og da Skt. Peter åbner døren, bliver han løbet over ende, for Hr. Jensen er helt vildt optaget af at komme ind. Nysgerrigt ser han rundt på hylderne med æsker, der findes over det hele. Fra gulv til loft. Æskerne er nydeligt stablet oven på hinanden og om hver eneste hvide æske er der en rød sløjfe. ”Jamen, der er jo navn på alle pakkerne”, udbryder Hr. Jensen. Hvorpå han henvender sig direkte til Skt. Peter: ”Er der også en æske til mig?” Jovist, svarer Peter, og prøver i samme ombæring at få hr. Jensen med ud igen. ”Ærlig talt, siger Peter, ”hvis jeg var dig...” Men hr. Jensen er allerede på vej hen imod den gang, der er mærket med bogstavet J for at finde sin æske.

Skt. Peter følger efter, alt imens mens han ryster på hovedet. Han indhenter hr. Jensen, netop da han har fået det røde bånd af sin æske og er ved at tage låget af. Idet Hr. Jensen kigger ned i sin æske, oplever han en øjeblikkelig genkendelse, og der kommer et af de dybe suk fra ham, som Peter så ofte har hørt

før. For nede i Hr. Jensen hvide æske er alle de velsignelser, som Gud ønskede at tildele ham, da han var på jorden ... men hr. Jensen havde aldrig spurgt efter dem.

Guds overflod begrænses kun af os – ikke af Guds villighed til at give os sine velsignelser.

Lad os lære at holde tale på dem!

Amen.

Kristian Østergaard, sognepræst i Sorø Klosterkirke

Salmer:

402 Den signede dag med fryd vi ser
392 Himlene, Herre, fortælle din ære
59 Jesus os til trøst og gavn
15 Op, al den ting, som Gud har gjort
473 Dit minde skal, o Jesus, stå
375 Alt står i Guds faderhånd

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Mariendal Kirke, Frederiksberg
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvigskforum.dk/Søndagslæsning
– her kan du også
tilmelde dig det
elektroniske nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Vartov – Farvergade 27
1463 København K
hej@grundtvigskforum.dk